

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 409/2019
24.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр.452/17 од 29.10.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 бр.26/19 од 05.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 24. априла 2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр.452/17 од 29.10.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 бр.26/19 од 05.03.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу ЗК бр.452/17 од 29.10.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 1. Кривичног законика, за које дело је применом одредаба чланова 56. и 57. КЗ осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те која ће у случају неплаћања бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, те на име трошкова поступка износ од 90.819,74 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Ужицу на име трошкова поступка плати износ од 47.032,00 динара, а законској заступници малолетне оштећене ББ – ВВ на име трошкова поступка износ од 63.375,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

На основу члана 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилима „Б“ категорије у трајању од три месеца, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Законска заступница малолетне оштећене ББ - ВВ је ради остваривања имовинскоправног захтева за накнаду штете упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 бр.26/19 од 05.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Дмитровића, а пресуда Основног суда у Ужицу ЗК бр.452/17 од 29.10.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Мирослав Дмитровић, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) и 3) ЗКП, те због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање, пред измењеним већем, или да побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, обзиром да је на главном претресу одражном дана 28.02.2017. године поступајући судија, без предлога странака, а по службеној дужности, одредио извођење доказа – вештачење путем вештака медицинске струке на околност врсте, тежине и механизма настанка телесних повреда код оштећене, поступајући тако на штету окривљеног.

Изложени наводи захтева су, по оцени овога суда, неосновани.

Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Одредбом члана 15. став 1. ЗКП, прописано је да се докази прикупљају и изводе у складу са тим закоником. Ставом 4. истог члана, прописано је да суд може дати налог странци да предложи допунске доказе или изузетно може сам одредити да се такви докази изведу, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио.

Како је, дакле, првостепени суд поступио сагласно одредби члана 15. став 4. ЗКП, те одредио вештачење путем вештака медицинске струке на основу овлашћења која има на основу наведеног члана, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да се правноснажна пресуда заснива на незаконитом доказу и да је на овај начин правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У осталом делу, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца дозвољено, међутим, у захтеву не наводи конкретно у чему се ова повреда састоји, већ с тим у вези указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП истицањем да је у конкретном случају суд применио бланкетну норму из члана 187. став 1. тачка 2) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, која се према ставу браниоца не односи на забрану управљања возилом под дејством алкохола, већ се на ову ситуацију односи одредба члана 187. став 5. тачка 5) ЗОПС-а.

Надаље, у захтеву се истиче да није јасно на основу чега је суд утврдио да је окривљени управљао под дејством алкохола од баш 1,39 промила, што је за последицу имало погрешно утврђено чињенично стање, да су у образложењу

пресуде дати нејасни разлози у односу на одлучну чињеницу – ко је први отпочео радњу укључивања возила на главни пут, те да је разлог томе погрешна оцена изведених доказа, а полемише се и са исказима оштећене и сведока ГГ, те указује на повреду одредаба члана 16. став 5. ЗКП и одредаба чланова 310. и 395. ЗКП, као и повреду одредаба члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, те повреду одредаба члана 280. став 6. Закона о безбедности саобраћаја на путевима.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у преосталом делу захтева само формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док у суштини захтевом указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљених и њихових бранилаца (на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, као и повреду одредаба члана 16. став 5. чланова 310. и 395. и члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, те на повреду члана 187. став 1. тачка 2) и члана 280. став 6. ЗОБС-а), то је Врховни касациони суд у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић